

Arrest

nr. 213 671 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. PAREDIS
Tervurenlaan 268 A
1150 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. PAREDIS, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 mei 2009 België is binnengekomen, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 14 mei 2009 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 3 januari 2009 in Roemenië (Eurodac). Op 7 juli 2009 besliste de dienst Voogdij van de FOD Justitie na leeftijdsonderzoek dat verzoeker meerderjarig is, omdat de vermoedelijke kalenderleeftijd 21,33 jaar is met een standaarddeviatie van 1,59 jaar.

1.2. Op 4 december 2009 werd beslist dat verzoeker afstand deed van zijn verzoek, omdat verzoeker zich niet meer heeft gemeld.

1.3. Op 18 september 2017 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 3 januari 2009 in Roemenië, op 14 mei 2009 in België, op 12 oktober 2009 in Italië en op 13 november 2013 in het Verenigd Koninkrijk (Eurodac).

1.4. Op 8 december 2017 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Roemenië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

1.5. Op 14 juni 2018 werd het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal.

1.6. Op 22 juni 2018 verklaarde de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming ontvankelijk.

1.7. Op 13 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 13 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 18/09/2017

Overdracht CGVS: 19/06/2018

In het kader van uw vraag om internationale bescherming organiseerde het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een persoonlijk onderhoud op 26 juli 2018 van 14u00 tot 18u10. U werd doorheen het onderhoud bijgestaan door een tolk het Pashtou machtig. Uw advocaat, meester Paredis, was aanwezig voor de gehele duur van het onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, en afkomstig te zijn van het dorp Ghol Ghondai, district Zazi Ayrob, provincie Paktia, waar u uw hele leven gewoond hebt. U ging naar school tot de achtste klas in een school in het dorp, en leerde ook Engels via privélessen in de bazaar van Kut Khi. Met deze kennis van het Engels gaf u zelf onderricht aan uw medeleerlingen in de dorpschool. Op een bepaald moment, kort voor uw vertrek uit Afghanistan in 2008, werd de dorpschool gesloten door de taliban. Nadien vocht u met de zoon van een talibancommandant omdat u Engelse lessen had gegeven, want Engels is de taal van de ongelovigen. Daarop werd u door de taliban meegenomen naar een madrassa in Pakistan, waar u onderricht kreeg over de Jihad, het plaatsen van bommen, en het gebruik van zelfmoordvesten. U kon na twee dagen ontsnappen, en keerde terug naar huis. Uw vader bracht u naar een leegstaand huis in het dorp dat nog van uw zus was geweest, waar u zich verborg voor enkele weken, waarop een smokkelaar u kwam halen aan de bazaar. U kreeg van de smokkelaar een paspoort op uw eigen naam, en nog een ander met een Russisch visum. Met dat laatste reisde u via de luchthaven van Kabul naar Moskou, waar u twee maand verbleef. Dan ging u met de auto naar Oekraïne, maar bij het verlaten van dit land werd u opgepakt. U zat drie à vier maanden in de gevangenis en werd dan vrijgelaten. U reisde naderhand verder, zat een maand lang vast aan de grens met Roemenië, en na het oversteken van de grens werd u wederom opgepakt. Na een tijd kwam u in een open centrum terecht, en nam u terug contact met de smokkelaar. Na enkele mislukte pogingen, kon u uiteindelijk verder reizen, en kwam u achteraan een vrachtwagen naar België, waar u een eerste verzoek om internationale bescherming deed op 14 mei 2009. U legde een kopie van een taskara (Afghaans identiteitsdocument) voor om uw verzoek te ondersteunen.

U werd geacht een afstand van uw vraag om internationale bescherming gedaan te hebben nadat u niet opdaagde voor een interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 4 december 2009 verklaarde de DVZ uw verzoek dan ook onontvankelijk. U ging niet naar het interview omdat u vreesde naar Roemenië te zullen worden teruggestuurd. In de daaropvolgende jaren woonde u illegaal in België, en ging u sporadisch voor toerisme naar andere Europese landen. U reisde ook eens illegaal naar het Verenigd Koninkrijk, waar u uiteindelijk werd opgepakt en gerepatriëerd naar Italië. U deed al deze tijd geen nieuwe verzoeken om internationale bescherming omdat u overwoog om naar Afghanistan terug te keren mocht de veiligheidssituatie verbeteren, wat niet gebeurde. U diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 18 september 2017, omdat u moe bent van uw illegale verblijfssituatie. Uw verzoek werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ontvankelijk verklaart op 22 juni 2018. U legt geen nieuwe documenten voor om uw vraag te ondersteunen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het persoonlijk onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er dient ten eerste aangestipt te worden dat er redenen zijn om te twijfelen aan de door u opgegeven identiteit. U verklaart heden dat u H. I. heet (CGVS p. 4), maar op basis van uw verklaringen en de stukken in uw dossier blijkt dat u zich doorheen de jaren in Europa van een aantal andere namen hebt bediend. Zo zou u primo Afghanistan verlaten hebben gebruik makende van een paspoort op naam van A., zoon van H. (CGVS p. 3). U beweert evenwel dat het ging om een paspoort met een valse naam dat u enkel gebruikte omdat een Russisch visum ingesloten was, en dat u ook nog een paspoort op uw echte naam bij u had (CGVS p. 3). U legt evenwel heden geen van deze paspoorten voor, dus kan enkel op uw woord worden afgegaan. Secundo gaf u zich in Roemenië uit als O., omdat de smokkelaar dat van u gevraagd zou hebben (voluit O. A.; CGVS p. 4; bericht van de Roemeense asielinstantie in het dossier dd. 17 augustus 2009). Tertio staat u in het Verenigd Koninkrijk gekend als I. N. (document Home Office in het dossier dd. 16 november 2017), volgens u omdat u daar gevraagd werd om de naam van uw vader als achternaam te gebruiken daar (CGVS p. 14).

U legt heden geen enkel authentiek en origineel stuk voor waar het CGVS zich op zou kunnen baseren om uw identiteit vast te stellen. U legde enkel een kopie van een taskara voor (document 1), en los nog van de algemene fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten (zie infra), kunnen dergelijke kopieën steeds onderhevig zijn aan het nodige knip en plakwerk. U verklaarde dan wel dat u een paspoort zou gehad hebben op uw naam (maar ook één op een andere naam), alsook een aantal andere zaken zoals schooldocumenten en een origineel van uw taskara, maar deze kan u heden niet voorleggen omdat u ze kwijt geraakt zou zijn, dan wel omdat deze zaken u ontstolen werden. Uw paspoort zou u verloren zijn in Oekraïne (CGVS p. 4), en uw taskara en schooldocumenten zouden gestolen zijn in België (CGVS p. 5). U hebt evenwel geen aangifte gedaan van de diefstal van uw taskara en andere documenten (CGVS p. 5), of van het verlies van uw paspoort. U hebt naderhand ook geen moeite meer gedaan om via uw familie of via de Afghaanse consulaire diensten andere documenten te proberen bekomen die uw identiteit zouden kunnen staven (CGVS p. 5), hoewel u hier ruimschoots de tijd voor heeft gehad. Om vast te stellen wat uw echte identiteit is hangt het CGVS dus hoofdzakelijk af van uw verklaringen, die evenwel niet steeds betrouwbaar zijn gebleken. Er kan dus gesteld worden dat u er door uw verklaringen en gedrag in België maar ook elders in Europa het voor het CGVS onmogelijk maakte om uw werkelijke identiteit met zekerheid vast te stellen.

Samen met uw identiteit kan er ten tweede in feite ook getwijfeld worden aan uw nationaliteit. U legt heden geen origineel en authentiek document voor dat het CGVS in staat stelt om uw nationaliteit vast te stellen (zie supra), waardoor enkel afgegaan kan worden op uw verklaringen. Bovendien stelt u zelf afkomstig te zijn uit een grensgebied met Pakistan dat gedeeltelijk zou zijn ingenomen door het Pakistaanse leger (CGVS p. 10); het valt niet uit te sluiten dat u werkelijke afkomstig bent van de Pakistaanse kant van de grens, bij gebrek aan enigerlei authentiek bewijs uwentwege. Bovendien gaf u op het einde van het gehoor aan dat u problemen had om de tolk te begrijpen, wat u weet aan een accentverschil tussen het Pashtou dat men in uw streek zou spreken, en dat van de rest van Afghanistan (CGVS p. 24).

De tolk is nochtans bekwaam en ervaren in het vertalen van Pashtou voor alle streken in Afghanistan, wat het vermoeden doet rijzen wekt dat u mogelijk niet gewend was aan Afgaans Pashtou tout court.

Ten derde bestaan er ook twijfels over de door u opgegeven leeftijd. U verklaarde bij uw eerste vraag om internationale bescherming dat u geboren zou zijn op 31 december 1993 (terugnameverzoek dd. 28 juli 2009, afdeling 4.), en dus minderjarig was op het moment van deze eerste beschermingsvraag. Een medisch onderzoek uitgevoerd op 4 juni 2009 door het Universitair ziekenhuis Gent afdeling kinderziekten, afdeling tandheelkunde en centrum bijzondere tandheelkunde, De Pintelaan 185, 9000 Gent wees evenwel uit dat u op dat moment een leeftijd had van 21,33 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. Het lijkt er dus naar dat u de Belgische instanties probeerde misleiden door u jonger voor te doen dan u werkelijk bent, wat u volhoudt bij uw tweede beschermingsvraag (CGVS p. 5). Nochtans staat u bij de instanties in andere Europese landen waar u gekend bent, geregistreerd met nog andere geboortedata: 5 mei 1992 voor Roemenië, en 9 september 1992 voor het Verenigd Koninkrijk (bericht van de Roemeense asielinstantie in het dossier dd. 17 augustus 2009; document Home Office in het dossier dd. 16 november 2017), wat u telkenmale wijt aan een slechte vertaling (CGVS p. 6, 14), een maar weinig overtuigend excuus (gezien de identieke jaartallen van de Iraanse en Afgaanse kalender, zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u zich al te vaak van bedient. Op dit punt probeert u de Belgische en Europese asielinstanties duidelijk te misleiden in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust.

Ten vierde krijgt het CGVS door de onduidelijkheid over uw werkelijke leeftijd ook geen goed zicht op uw (beroeps) activiteiten voordat u naar Europa kwam. U verklaart namelijk dat u tot kort voor uw vertrek uit het land nog school liep, en in de achtste graad zat (CGVS p. 16). Aangezien u evenwel waarschijnlijk meerderjarig was toen u het land verliet, of in ieder geval ouder dan u voorhoudt, is het maar weinig waarschijnlijk dat u werkelijk nog in de achtste graad studeerde op dat moment. Dat u Engels geleerd zou hebben, is een verdere indicatie hiervoor. U beweert namelijk dat u in het naar eigen zeggen afgelegen bergachtige gebied waar u woonde niettemin naschools nog een cursus Engels kon gaan volgen in de lokale bazaar (CGVS p. 16, 17), wat maar moeilijk te geloven valt als u werkelijk uit een landelijk en afgelegen gebied van Afghanistan zou komen waar het Haqqani netwerk de plak zwaait (CGVS p. 10, 12, 13). Te verwachten valt dat dergelijke opleidingen enkel aangeboden zouden worden in verstedelijkte gebieden. In Roemenië staat u bovendien geregistreerd als afkomstig uit Kabul (bericht van de Roemeense asielinstantie in het dossier dd. 17 augustus 2009), iets dat u wijt aan een foute vertaling (CGVS p. 15), maar gezien het bovenstaande valt niet uit te sluiten dat u daar een tijdlang hebt gewoond en u dit heden tracht te verhullen om geen zicht te bieden op uw werkelijke situatie.

Ten vijfde slaagde u er niet in om uw reisweg naar Europa aannemelijk te maken. U legde primo namelijk tegenstrijdige verklaringen hierover af in uw eerste en tweede vraag om internationale bescherming: in uw eerste vraag om internationale bescherming verklaarde u nog dat u met het vliegtuig reisde via de Verenigde Arabische Emiraten en Istanbul, en dan op een onbekende plaats landde en verder reisde met een vrachtwagen, en ontkende u tevens dat u ooit in Roemenië zou zijn geweest ondanks dat op dat moment al gekend was dat uw vingerafdrukken daar genomen waren (terugnameverzoek dd. 28 juli 2009, afdeling 14). Tijdens uw tweede vraag om internationale bescherming verklaart u heden evenwel dat u met het vliegtuig naar Moskou in Rusland reisde, en dan over het land verder ging via Oekraïne en Roemenië (CGVS p. 6 – 11).

U legt secundo evenwel geen enkel begin van bewijs voor dat deze of gene door u voorgehouden reisweg zou kunnen staven, waardoor het CGVS enkel af kan gaan op uw contradictoire verklaringen.

Bovendien zijn er tertio redenen om aan te nemen dat u ook bij uw tweede beschermingsvraag niet (de gehele) waarheid vertelde, daar u bijvoorbeeld blijft volhouden dat u geen asiel gevraagd zou hebben in Roemenië (CGVS p. 9), terwijl de Eurodac-database uw vingerafdruk gecodeerd heeft met een code die na de landencode met "1" begint, wat wijst op een vraag om internationale bescherming (zie Eurodac-hit in uw dossier; art. 24(4) verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013). Daarnaast evolueerden uw verklaringen over uw verblijf in Roemenië ook doorheen uw vertelling: u verklaarde eerst dat u na een opsluiting tijdlang in een open centrum verbleef, tot u op een nacht gebeld werd door de smokkelaar die met u afsprak om uw vertrek te regelen (CGVS p. 10, 11). Later verklaart u evenwel dat u voor die afspraak al een aantal andere pogingen had ondernomen om te vertrekken, maar steeds werd tegengehouden door de Roemeense politie, die u dan zouden slagen en beroven (CGVS p. 11, 12). Nochtans had u tot dan toe steeds zeer uitgebreid over uw reisweg en de incidenten onderweg verteld (CGVS p. 6 – 10), wat het dus vreemd maakt dat u net deze episode zou

overslagen, althans tot u gevraagd werd waarom u niet naar Roemenië wou teruggaan (CGVS p. 11). Deze toevoeging kon u geenszins objectiveren.

Ten zesde geeft u het CGVS nauwelijks zicht op uw gaan en staan in het laatste decennium, na het beëindigen van uw eerste vraag om internationale bescherming. U verklaart dat u nadat u uw eerste vraag om internationale bescherming liet voor wat ze was, in België bent gebleven. U zou evenwel op verschillende momenten naar verschillende plaatsen in Europa gereisd zijn, om toeristische redenen, onder meer naar Italië en het Verenigd Koninkrijk (CGVS p. 12, 13, 14). U legt evenwel geen enkel begin van bewijs hierover voor. U verklaart ook dat u nergens anders nog internationale bescherming vroeg (CGVS p. 14), terwijl Eurodac database nochtans aantoonde dat u dit na 2009 in Italië en het Verenigd Koninkrijk deed (beslissing tot weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten dd. 8 december 2017, in het dossier), wat aangeeft dat u in uw verklaringen niet eerlijk bent tegenover het CGVS.

Naast deze elementen die wijzen op een gebrek aan medewerking met de procedure en uw algemene geloofwaardigheid nagenoeg geheel onderuit halen, dient ten zevende ook vastgesteld te worden dat u uw tweede verzoek om internationale bescherming extreem laattijdig doet. Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd beëindigd op 4 december 2009, nadat u niet kwam opdagen voor een interview voor de DVZ. U kwam naar eigen zeggen niet opdagen omdat u vreesde naar Roemenië teruggestuurd te worden (CGVS p. 5), maar er is supra al opgemerkt dat uw verklaring als zou u daar mishandeld geweest zijn het karakter heeft van een blote beweringen daarom maar weinig geloofwaardig is. Bovendien kan van iemand die in zijn eigen land vreest voor zijn leven of voor vervolging verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk op de bescherming van een ander land zou beroepen, en minstens binnen de Europese Unie genoeg zou nemen met de bescherming van het land dat de toepasselijke regelgeving aanduidt om zijn vraag om internationale bescherming te behandelen. Dat u zich onttrok aan de procedure van uw eerste beschermingsvraag in België omdat u niet naar Roemenië wou getuigt daarom van een maar weinig ernstige vrees voor vervolging in uwer hoofde, en doet vermoeden dat u probeerde te doen aan asylum shopping, of zelfs dat internationale bescherming niet het werkelijke doel was van uw komst naar Europa. Dat u tussen 2009 en 2017 nagenoeg heel Europa rondreisde zonder kennelijk ergens een procedure om internationale bescherming terdege te doorlopen (CGVS p. 12, 13). versterkt dit vermoeden.

U deed uw tweede verzoek om internationale bescherming in België vervolgens pas op 18 september 2017, zonder te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst. U verklaart deze lange duur tussen de beschermingsvragen doordat u hoopte naar Afghanistan terug te keren als de situatie daar in gunstige zin evolueerde en het er vrediger werd (CGVS p. 12), maar die uitleg houdt geen steek. U kan ook wachten op vrede in uw eigen land terwijl u over een verblijfstitel beschikt, zoals de internationale beschermingsstatus. Dat u geen dergelijke status had, plaatste u in een precarie positie en hield steeds het risico van arrestatie en repatriëring in, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 15). Mocht u werkelijk om vervolging vrezen, kan van u verwacht worden dat u er alles aan zou doen om zo snel mogelijk uw verblijfsstatus te legaliseren, in plaats van zo'n acht jaar lang illegaal in Europa te verblijven en allerhande plezierreisjes te maken, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 14, 15). De laattijdigheid van uw tweede beschermingsvraag en uw gedrag in de tussentijd zijn aanwijzingen dat u uw eigen zaak maar weinig ernstig neemt, wat uw voorgehouden vrees voor vervolging fundamenteel ondergraaft.

De door u voorgehouden vrees voor vervolging is ten achtste bovendien maar weinig ernstig op zichzelf beschouwd. U verklaarde dat u Afghanistan moest ontvluchten omdat de taliban u gedwongen probeerden rekruteren nadat ze de school waar u les volgde en zelf ook Engelse les gaf hadden gesloten (CGVS p. 17, 18). Het valt primo evenwel op dat uw verklaringen voor de DVZ afwijken van wat u verklaarde voor het CGVS. U verklaarde voor de DVZ namelijk dat de taliban u na de sluiting van uw school meenamen, twee dagen onderricht gaven in de Jihad, maar u dan gewoon naar huis lieten gaan met de boodschap dat u geen Engelse les meer mocht geven (vragenlijst CGVS dd. 14 juni 2018, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaart u evenwel dat de taliban u helemaal niet naar huis lieten gaan, maar dat u ontsnapte, terwijl ze van u verwachtten dat u naar een nabijgelegen madrassa zou gaan, waarbij u zich zelfs bezeerd zou hebben (CGVS p. 18, 19, 20).

Secundo beweert u dat de taliban u en vele andere jongens van uw streek dwongen om voor hen te vechten, bommen te plaatsen, of zelfmoordterroristen te worden (CGVS p. 17 – 20). U spreekt van wel duizenden dergelijke gedwongen rekruten (CGVS p. 17). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier dat de taliban geen nood heeft aan dergelijke gedwongen rekrutering, en dit dus ook maar uiterst zelden voorkomt, waar u ook op gewezen werd

(CGVS p. 19, 20). Bovendien lijkt het ook vreemd dat de taliban iemand in hun rangen zouden willen die ze beschuldigden van het aanleren van de taal van de ongelovigen (CGVS p. 18, 19).

Tertio verliep uw ontsnappingspoging wel erg eenvoudig: u wandelde gewoon buiten door een open deur. U noch het kamp van de taliban werden blijkbaar bewaakt; u moest geen wachtposten passeren etc. (CGVS p. 18, 19).

Naderhand, als u terug in uw eigen dorp kwam, kon u zich quarto ook op zeer eenvoudige wijze aan het zicht van de taliban (die daar de plak zwaaiden) onttrekken: u verbleef nog zo'n twee weken in het leegstaande oude huis van uw zus zonder ontdekt te worden (CGVS p. 18). Dat valt maar moeilijk te geloven; een dergelijke verlaten eigendom van de familie, nota bene in het midden van het dorp (CGVS p. 19), zou een van de eerste plaatsen zijn waar de taliban op zoek zou gaan naar u; u gaf zelf aan dat de taliban mensen van het dorp waren die naar uw eigen zeggen wel wisten waar mensen woonden (CVS p. 19).

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

U maakte op het einde van het onderhoud nog de opmerking dat de tolk een ander accent gehad zou hebben dan u en dat u vreest daarom niet goed begrepen te zijn geweest (CGVS p. 24). Deze bezorgdheid lijkt evenwel niet oprecht; er is bijvoorbeeld supra al gewezen over uw weinig overtuigende verklaring over verkeerd begrepen te zijn door een Iraanse tolk voor wat betreft het gebruik van jaartallen, die voor Afghanistan en Iran nochtans identiek zijn. De tolk gaf ook aan dat u zichzelf in het gehoor soms zou corrigeren en een andere uitspraak doen dan eerder, nadat u de vertaling hoorde, en dat er buiten één idioom omtrent een leeg paspoort geen duidelijke miscommunicatie was (CGVS p. 24). Uw bemerking op dit punt lijkt daarom een eerder opportunistisch karakter te hebben.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19

april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent een gezonde, alleenstaande jongeman van beroepsleeftijd die minstens tot de achtste graad school zou hebben gelopen, en kan uw moedertaal Pashtu lezen en schrijven. U kan ook Engels praten, lezen en schrijven. Daarnaast hebt u ook een zekere kennis van Dari en Frans (CGVS p. 16). Op basis hiervan kan verwacht worden dat u in Kabul in uw eigen onderhoud zou kunnen voorzien. Gevraagd of u economisch zou kunnen overleven in Kabul, geeft u aan dat u dat inderdaad zou kunnen (CGVS p. 15), alhoewel u hier later in het gehoor op terugkomt, verwijzende naar uw lange verblijf in Europa (CGVS p. 24). Wat daar ook van zij, in Roemenië staat u geregistreerd als afkomstig uit Kabul (bericht van de Roemeense asielinstantie in het dossier dd. 17 augustus 2009); wat ondersteunt dat u zich in Kabul kan vestigen om een verder leven uit te bouwen. U zou bovendien niet alleen aangewezen zijn op uw persoonlijke capaciteiten: u geeft aan dat uw familie in uw dorp heel veel grond bezit (CGVS p. 21), en dus een zekere welstand heeft. U hebt tot op heden nog contact met hen (CGVS p. 22), waarbij kan verwacht worden dat u op hen kan rekenen om u (van op afstand) financieel te steunen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, "in samenhang gelezen met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker beperkt zijn betoog tot de subsidiaire bescherming die hem werd geweigerd. Hij gaat daarbij in op de veiligheidssituatie in Kabul, waar verzoeker volgens de bestreden beslissing over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker meent dat de analyse van de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in Kabul uitsluitend is gebaseerd op gedateerde informatie.

Hij vraagt dat wordt onderzocht of verzoeker kan terugkeren naar Ghol Ghondal, in het district Zazi Aryob, in de provincie Paktia. Hij merkt op dat de Afghaanse overheid niet in staat is om haar burgers en in het bijzonder verzoeker op een adequate manier te beschermen. Dit blijkt onder andere uit het hoge

aantal burgerslachtoffers en het groot aantal opstandelingen actief in de regio. Verzoeker loopt dat ook een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker licht nog toe als volgt:

“Ter volledigheid, dient opgemerkt te worden dat het CGVS stelt twijfels te hebben bij de nationaliteit van Verzoeker (stuk 1, p. 2). Het CGVS meent dat Verzoeker mogelijks uit Pakistan afkomstig is omdat hij uit een grensgebied met Pakistan afkomstig is en omdat hij volgens het CGVS “aangaf problemen had om de tolk te begrijpen”. Het gehoorverslag van het CGVS (stuk 10, p. 24) geeft echter niet aan dat Verzoeker problemen had om de tolk te begrijpen. Uit het gehoorverslag blijkt immers alleen dat Verzoeker opmerkte dat het dialect van de tolk anders is: “PO: Heeft u de advocaat goed begrepen? AS: Als ik met u praatte, het dialect is anders, en als hij het vertaalde zou het soms anders zijn dan ik het zei. Het dialect is anders”. Verzoeker stelde dus nergens dat hij de tolk niet begreep. Integendeel, Verzoeker die de Engelse taal machtig is en hoorde hoe de tolk van Pashtou naar Engels vertaalde, merkte enkel op dat de vertaling van de tolk naar het Engels soms incorrect was. Uit de verklaring van Verzoeker mogen dus absoluut geen twijfels omtrent diens nationaliteit geponeerd worden. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat de stelling van het CGVS (stuk 1, p. 2) dat Verzoeker geen enkel authentiek of origineel stuk neerlegt waarop het CGVS zich kan baseren en dat Verzoeker enkel een kopie van de taskara voorlegt, niet volledig correct is. De kopie van de taskara (zie relevante documenten inzake de eerste asielaanvraag van Verzoeker, stuk 3) die Verzoeker heeft neerlegd komt immers uit het dossier van het DVZ inzake Verzoekers eerste asielaanvraag in 2009. In 2009 beschikte Verzoeker dus wel degelijk over een origineel document (maar zoals verklaard door Verzoeker, zie stuk 1, p. 4-5, is deze taskara gestolen in België). De taskara kan dus niet, zoals het CGVS beweert in de Bestreden Beslissing, het resultaat zijn van ‘het nodige knip en plakwerk’. Bovendien dient opgemerkt te worden dat indien het CGVS werkelijk twijfels had omtrent de afkomst van Verzoeker uit het dorp Ghoul Ghondal, district Zazi Aryob, provincie Paktia, het dan bijkomende vragen omtrent zijn regio had moeten stellen. Het CGVS heeft tijdens het gehoor van Verzoeker op 26 juli 2018 slechts in zeer beperkte mate specifieke vragen gesteld omtrent de regio van Verzoeker, zie stuk 10, p. 15-16 en p. 21-24, en uit niets blijkt dat de antwoorden die Verzoeker gaf omtrent zijn regio incorrect waren.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- Relevante stukken inzake het eerste verzoek om internationale bescherming (stukken 2-3);
- Relevante stukken inzake het tweede verzoek om internationale bescherming (stukken 4-10);
- UNHCR's *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 (stuk 11);
- EASO-rapport *“Afghanistan: Security Situation”* van december 2017 (stuk 12);
- UNHCR's *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (stuk 13);
- Extract van UNAMA-rapport *“Afghanistan: Mid-Year Update on the Protection of Civilians in Armed Conflict: 1 January to 30 June 2018”* van 15 juli 2018 (stuk 14);
- Extracten van UNAMA-rapport *“Afghanistan Annual Report on Protection of Civilians in Armed Conflict: 2017”* van februari 2018 (stukken 15-16);
- Extract van EASO-rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van juni 2018 (stuk 17);
- Overzichtspagina inzake Franse rechtspraak betreffende Kabul (stuk 18);
- Artikel *“‘Worse Than The Civil War’: Kabul Violence Makes Afghans Fearful of Unseen Enemies — And Each Other”* van The Washington Post van 21 mei 2018 (stuk 19);
- Artikel *“‘So Many Bodies’: Bomber Kills Dozens Signing Up to Vote in Kabul”* van The New York Times van 22 april 2018 (stuk 20);
- Artikel *“Violence in Kabul Is so Extreme, Citizens Are Carrying Around ‘In Case I Die’ Notes”* van Public Radio International van 31 januari 2018 (stuk 21);
- Artikel *“Kabul Residents in Shock after Wave of Violence”* van Deutsche Welle van 31 januari 2018 (stuk 22);
- Artikel *“Why Attack Afghan Civilians? Creating Chaos Rewards Taliban”* van The New York Times van 28 januari 2018 (stuk 23);
- Artikel *“‘It’s a Massacre’: Blast in Kabul Deepens Toll of a Long War”* van New York Times van 27 januari 2018 (stuk 24);
- Extracten van EASO-rapport *“Afghanistan: Security Situation - Update”* van mei 2018 (stuk 25).

2.1.3. In een nota met opmerkingen licht de commissaris-generaal toe dat er geen gegronnd middel werd aangevoerd. Aan de nota werden volgende documenten gevoegd:

- UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 (stuk 1);
- COI Focus "Afghanistan Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 24 april 2018 (stuk 2);
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation –Update" van mei 2018 (stuk 3).

De inventaris vermeldt EASO-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van juni 2018 als stuk 1, maar dit stuk werd niet gevoegd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 15 november 2018 voegt verzoeker volgende documenten:

- een kopie van de taskara's van zijn vader en moeder, met een voor eensluidende vertaling naar het Nederlands (stukken 1-4);
- een kopie van een bevestigingsbrief van verzoekers woonplaats in Afghanistan, met een vertaling naar het Engels (stukken 5-6);
- een fotokopie van een foto waarop stuk 5 werd gemaakt (stuk 7);
- een kopie van een bevestigingsbrief van verzoekers schoolopleiding in Afghanistan, met een vertaling naar het Engels (stukken 8-9).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, betwist verzoeker geenszins dat deze onterecht werd geweigerd. De bestreden beslissing motiveert omstandig en op goede gronden dat verzoeker (i) zijn identiteit niet aannemelijk maakt, evenmin als zijn (ii) nationaliteit, (iii) leeftijd, (iv) zijn activiteiten voor hij naar Europa kwam, (v) zijn reisweg naar Europa, (vi) zijn gaan en staan in het laatste decennium na het beëindigen van de procedure inzake het eerste verzoek om internationale bescherming in België. Bovendien onderneemt verzoeker geen enkele poging om te weerleggen dat zijn tweede verzoek laattijdig werd ingediend en dat de ingeroepen vrees niet ernstig voorkomt. Het betoog *in fine* van het verzoekschrift dat de motivering dat verzoeker geen enkel authentiek of origineel stuk neerlegt niet strookt met het administratief dossier, mist feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit de stukken opgemaakt in het kader van het eerste verzoek van 14 mei 2009 (bijlage 26) en tweede verzoek van 18 september 2017 (bijlage 26 *quinquies*), blijkt dat verzoeker zich heeft aangeboden zonder in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument. Bovenal merkt de Raad bijkomend op dat verzoekers taskara een kopie betreft (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15) en verzoeker verder geen stukken heeft bijgebracht. In de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie van 7 juli 2009 wordt melding gemaakt van een taskara die werd bezorgd, maar de inhoud van deze taskara is in elk geval strijdig met de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. De beslissing van de dienst Voogdij vermeldt immers dat verzoeker in 2009 meerderjarig is, vermoedelijk 21,33 jaar met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. Verzoekers taskara bevatte de informatie dat hij 15 jaar oud was in 2008. Bijgevolg merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht motiveert als volgt: *"U legde enkel een kopie van een taskara voor (document 1), en los nog van de algemene fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten (zie infra), kunnen dergelijke kopieën steeds onderhevig zijn aan het nodige knip en plakwerk. U verklaarde dan wel dat u een paspoort zou gehad hebben op uw naam (maar ook één op een andere naam), alsook een aantal andere zaken zoals schooldocumenten en een origineel van uw taskara, maar deze kan u heden niet voorleggen omdat u ze kwijt geraakt zou zijn, dan wel omdat deze zaken u ontstolen werden. Uw paspoort zou u verloren zijn in Oekraïne (CGVS p. 4), en uw taskara en schooldocumenten zouden gestolen zijn in België (CGVS p. 5). U hebt evenwel geen aangifte gedaan van de diefstal van uw taskara en andere documenten (CGVS p. 5), of van het verlies van uw paspoort. U hebt naderhand ook geen moeite meer gedaan om via uw familie of via de Afghaanse consulaire diensten andere documenten te proberen bekomen die uw*

identiteit zouden kunnen staven (CGVS p. 5), hoewel u hier ruimschoots de tijd voor heeft gehad. Om vast te stellen wat uw echte identiteit is hangt het CGVS dus hoofdzakelijk af van uw verklaringen, die evenwel niet steeds betrouwbaar zijn gebleken.

Er kan dus gesteld worden dat u er door uw verklaringen en gedrag in België maar ook elders in Europa het voor het CGVS onmogelijk maakte om uw werkelijke identiteit met zekerheid vast te stellen.” Verder is het ook onbetwist dat “Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.”

De stukken die werden neergelegd in de aanvullende nota betreffen ook kleurenkopieën, zodat deze gemakkelijk kunnen worden gefabriceerd en gemanipuleerd, en deze geen enkele bewijswaarde hebben. Bovendien herhaalt de Raad dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben. Ze kunnen de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet herstellen. Dit geldt evenzeer voor de foto die werd neergelegd. Ten overvloede blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken (Landeninformatie, stuk 16, nr. 1), los van het feit dat deze nieuwe stukken een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen.

Deze elementen in acht genomen, heeft verzoeker nagelaten om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Meer in het bijzonder ontbreekt het bewijs omtrent zijn identiteit en nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. De verklaringen van verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient, ontbreken, in de zin dat deze niet aannemelijk zijn. Deze vaststellingen zijn een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet).

Verzoeker heeft geen bevredigende verklaring voor het ontbreken ervan. Waar hij nog stelt dat indien er twijfels zouden bestaan omtrent zijn afkomst, er bijkomende vragen moeten worden gesteld omtrent zijn regio, merkt de Raad op dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen teniet is gegaan, nu verzoeker Afghaanse nationaliteit zelfs niet aangetoond is.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn asielrelaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Uit de bespreking van verzoekers relaas blijkt dat hij zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP